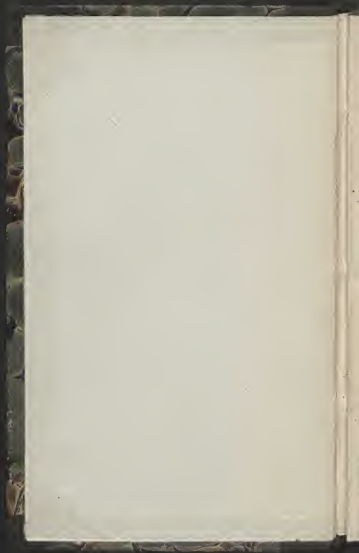
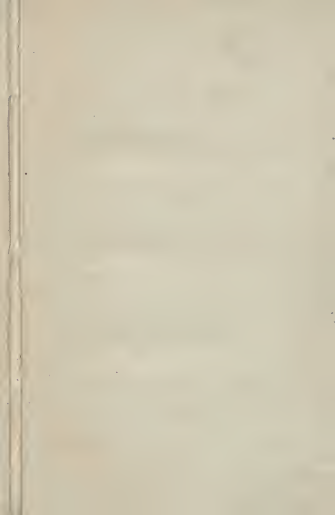
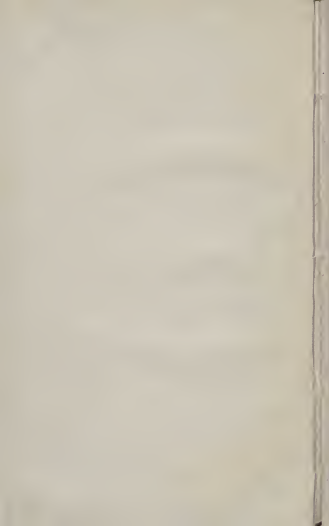

E t u t t

ℳ e i d a r = ℳ i ó d

6 a u b a

25 0 11 11 11.

Draft

Þóni Þóhannesfyni.

Boffinbata.

Land Living

Videyar Klaustri.

Prentud á kostnað Sekret. O. M. Stephensen.

1842.

Litill Formáli til Barnanna.

1. Blessað elsku Börnin góð!

ad bjóða' eg ykkur megi,
eptirskrifud Leidar-ljóð,
lífs á hættu vegi,
ósk og von mín er;
en þaraf fylgir þá um leið:
þau ad notið hér,
eptir megni, æfi, skeið
unú ad lyktum fer.

2. Og vel eg hafa þættist þá því ómaki varid

þánka mína þannig tjá
ef þið í hugarfari
græddud faung til góðs
svo upprennandi andnu dag
efnum hrynda móðs,

yfkar sæst, en hessja hag,
við heyrn og lestur óðs.

3. Já! þad heill eg metti mér
mikla' og eptirlæti:
ef minn litill ódur hér
med. aðstod Drottins gjæti
yfkar þorsum þént;
varnad hættri villu flóð,
á vegin rétta bendt,
hitt svo verði Hofnin góð,
med heppni' og sóma lendt.

Göðu Barnanna sannur elskari

Jón Jóhannesson.

1. **W**uga þinn, Barn! hér slodva' um stund,
lærdóms grein þér inna eina
er mér núna efst í lund.
2. O! að það happa yrði stund;
til bygða gnóttu og Drottins ótta
þína úngu' að lada lund.
3. Dróttak það rættast á þér kann:
„hvað úngur nemur. þótru fremur“
„man á efri árum hann“.
4. Meðan á skeiði úngdóms ert,
skyldan finn eg mig á minnir:
þér hið góða gjöra bert.
5. Að Skapara lærir þekkja þinn,
og allt það gott þér ást hans vottar;
vera skal því viljin minn.
6. Einnig hve bygða yðjan hrein,
veita má þér heillir hvar,
hindra' og bæta margskyns mein.
7. Þér og útlista þarf eg einn,
hvörnig syndin heillum hryndir
hér og síðar, rótin meins.

8. Þó hér veikleikann þekki minn,
og faung of rír því frá að stjira;
er veit til þörf og viljann sinn.
9. En Gud sá mér þessu blés í brjóst,
styrk án efa gétur gefið
og gjört það skilning beggja ljóst.
10. Sveiki' og ávarti þessi þá,
ordin mín í þaunkum þínum,
best það allt eg biðja má.
11. Ad Skaparinn góði gefi þér-lyst:
gott að læra' og námi þitt næri,
er þá hjartans óst mín fyrst.
12. Hæyr þú nú, Gud minn! hvers eg bið;
mér og inn af misfun þinni,
máttar veikum lífi og líb.
13. Svo allt það hér verður af mér téð,
vilja þinn og þóknun vinni;
huga vertú mínum með.
14. Og legdu svo orð þín mér í munn,
að margfaldri audnu valdi
þeim er gjöra þau sér funn.
15. Upphaf Vitsku er óttinn Guds;
honum unna af hjartans grunni
eins er birjun alls fegnuds.
16. Hugsa þá gott og hafast að,
í lengd og brád er besta ráðið;
vinskap hans ávinnur það.

17. Hugleid þú, Barn mitt! hjá þér er,
herrann þinn, sá hverju sinni,
áform þitt og athöfn sjer.
18. Honum því ekkert hulist fær,
eins þíns hjarta innstu parta,
yfirlita' hans augu skær.
19. Svad sem áformar hugur þinn,
góða og hreina haf þú meining;
hann álitur tilgáanginn.
20. Haf fyrir reglu þína það:
í byrjun ætíð endans gjæta;
vinnst þá betur öllu að.
21. Breiða því allt sem adhefst þú
í Guds nafni æ og jafnan,
á hann settu ven og trú.
22. Bid hann og ætíð blefsa hér,
ell þín fjör og allt hvað gjörir,
færi allt til heilla verti þér.
23. A verkunum öllum þínum þá,
í ótta Guds er upphyrjudn,
farsæl lof þú færð og sjá.
24. Muntu' og þannig í sérhvört sinn,
eflaust sinna og orðsefinni
verdur líkjast verkenin.
25. Ertu í úngdómi þínum þá
Skopara þinn haf þér í minni
þenk til hans með bæn og trú.

26. Aldur enn neyðar óttaleg
aðfer tít, sem kveikir kvíða;
þá kjær þér fríður hylur sig.
27. Og harmþrúnginn leitar honum að;
enn værdar flund þó færð ei fundid
syrir þig á nokkrum stad.
28. Þessum og øðrum þrautum hjá,
komist færð ef náð hans nærdu,
og snemma leggur flund þar á.
29. Þessvegna í hvörju unt sem er,
Drottni þínum þægt aðsjá,
þar til lífi og orku ver.
30. Til hans uppsend með tár á finn,
bænagrein af huga hreinum,
að veikan styrki hann vilja þinn.
31. Já! ætíð veri það yndæl þér,
hjartans ydja hann að biðja,
hvörja flund sem audid er.
32. Og blíðlyndid hreina barndóms þitt,
gleymdu ei sjá Guði þínum,
blesað elstu barnid mitt!
33. Fyrst þegar stigur fætur á,
og hress er lund að leystum blundi,
lof og þótt átt honum tjá.
34. Sannti þíns hjarta alíð af,
syrir gjæða nætur nædid,
náð sem blesað hans þér gaf.

35. Er friðarins blidum fadmi í
hann þig vasði og hlýf ei tafði,
svo hörðskyns meina varstu fri.
36. Þetta sem annað ótalsfaldt
gott þér veitt þíns Guds óþreptta
gjæðsku við þig sannar allt.
37. Og móti þeim gjæðum offur eitt,
af þér hann lýs, er þitt auglýfi
þakklátt elstu þelid heitt.
38. Það er audsveipni og þjónkan bygg,
af allri lund um æfi stundub;
þín svo gjæfan þróist trygg.
39. Því dygd og Guds ótti dýrstur þér,
heilla gengi og hans vinfengi
fremur öllu eslir hér.
40. Hann þarf alls ekki þessa neins;
en vegna þín vill þægd audsýnir,
að þér ei syndin valdi meins.
41. Og gétir sælu ødlast þá,
sem hann búid sínum trúu
hesir þjónum himnum á.
42. Hversu gott því sem hefstu að,
á æfi þinni víst þú vinnur,
allt í egin þarsir það.
43. Mjög ósegjandi mistun því
og elstu hann til aumra manna
sýnir hér sem öllu í.

44. Adur enn skil eg mál við mitt
hér um fleira færdu heyr,
fró sem nærir hjartab þitt.
45. Vinn þú jafnan hvað veitstu best!
Skínfemin það þýrt of þú kynnir:
Gud og skyldur meta mest.
46. Því máttu' og Barn mitt! þessa gá:
mjög soð guld það morg þér skylda,
hóllir eslaust herdum á.
47. Skyldu það gjörvallt meta má:
sem Gud án esa öllum hefir
tjáð hér vara' að taka á.
48. Þaunkum bæði og athöfn í
skylda er æðst að elsta hærstann
Allsvaldandi Drottinn, því
49. Honum býrkunin heyrir blid,
og sem ber eða á að vera
ein til nægir eilíf tíð.
50. Drottinn Gud einn og sannur sá
af æðstum frapti allt er sköpti
himni bæði og haudri á.
51. Heilögust vera eilíf er,
sem allrar fardu þfirburdum
æ til góðs í öllu ver.
52. Almættis verkar orði með,
í hærju til sem víkur vilja;
þá hann býdur það er sköð.

53. Alvið honn þekkir allt og sjer,
þóð fórr og síðar tjóð sær tíðin
og skilning huld allra er.
54. Grunnlaus náðar- og gjæðskulind,
öllum reynist, engum leynist,
þeim hans leita' og stá við synd.
55. Engin Móðir svo eiskurð,
hittast kann sú heims í ranni
er gæti reynst að gæðsemd líf.
56. Sínum flópudu flépnun hann,
allar tíðir umsjón bláða,
veita' í öllu vill og kann.
57. Af öllum þeim flápta flépnun hóp
æðstri sinnum eptir sinni
mind honn einen manninn flép.
58. Skynsemi gjæddi stjærri með
sál hans mæta, svo hann gjætti
gott frá illu' aðgreint og sjeð.
59. Með vísu hvað honum velja bar;
og mátti stjilja að Skaparans vilja
og skyldu bodi samkvæmt var.
60. Drottinn réttlátur einnig er;
Böndum lýð honn stroffun stríða,
að verdugleikum víst því tær.
61. Já! óttateg þeim hans ordin blíð
og ástar þóð hér yfirtroða,
gjöld, ein eilíf geymir tíð.

62. En allskonar sælb nær æfin þver,
veitist þeim, sem hér í heimi
hans að vilja hegða sér.
63. Eginlegleika og hátign hans
nokkurs metid grant ei gétur
greindar = fraptur syndugs manns.
64. Aldrei því vor og aldrei mun
nokkurs flug svo hátt með huga,
að um það nærist smindun.
65. Skilnings og tungu máttur minn,
um það veitur efni reykar;
ord ei verðug nein hér finn.
66. Þar hátt yfir allt sem hugfast kunn,
nær hans vald og vitska' um aldir;
verkar allt í öllu hann.
67. Þyrstum allsherjar Drottni þeim
lof því færir, lífs hvað bærir,
hans um veibið víðann geym.
68. Helga þeim Drottni sérhvört sinn
hug og mál; það hreinni af sálu,
honum vandir heidurinn.
69. Og varastú allt sem veistu' að er
honum stögd; því hreinar trygdir
einar vinna ást hans sér.
70. Umfram allt stunda starfa þann:
sálar mátt og laungun láttu
að elsta, dýrka' og heidra hann.

71. Næst þínum Drottni mest er mátt
 Góður og Móður mæta bjóða
 hlýdni, ást og heidrun átt.
72. Því fá ed foreldrum hlýðnið hót
 í öllu tér, sem á að vera,
 og elstu, hreinni gæðs af rót.
73. Elskar með því sinn góða Guð
 er blid hans virða bod um hyrdir,
 en láa sér býr og lífs fegnud.
74. Þar fyrirheit bði fylgir því:
 hann að lengi lífsins gengi,
 lífa fluli farsæll í.
75. Skyldubod þar næst þetta er:
 bræðrum unna af ástar grunni
 jafnan eins og sjálfum sér.
76. Greid því meðbræðra gjæfustig
 á þann hátt ef megna máttu,
 sem vildir gjördu þeir við þig.
77. Skjærann mannkjærleiks þlinn el;
 hylki fær þér heill og æru
 nær og fjær að viljir vel.
78. Þáttu þér vera um það annt:
 þínum bróður greida - góður
 í öllu hjálpa er þú kannt.
79. Allir sem bræður erum vér,
 af einum stofni, að öllu jafnir
 í þá bárumst heiminn hér.

80. Allt eins hann sem að eyndir þjá,
og hinn, er gjæða gulls í flæðum
hefir Krónu hofdi á.
81. Ver þig hugga þann bolid stér,
sé það unt, og með því muntu
abla sjálfum yndis þér.
82. Þar með, í lífu ef þú átt,
sú meðvitund bóls við bitru
bót þér fær á morgunn hátt.
83. Følltu og aldrei flokkinn þann
er eyndum hjáðann ángri þjáðann
fyrirlitur fátækann.
84. Útra hvar víðasti áhynd rír,
blómgastr fíð í fullri þríði,
ort ei síður dygðin býr.
85. Gettu aldrei þennan auma hjá,
nær öðrum gefur, ef til hefur,
hans ei tes að hýrga brá.
86. Hann bidur Drottinn borga þér
þá annað gott ei gétur vottad
og borgun þvísík eingin er.
87. Já! bleskan Guðs æ þinn blómgar hag,
ef auman sedur opt og gleður;
á edla vea þig hjartaleg.
88. Hér af flýtur þá og, að átt,
varast hvoð sem veitstu fláða
annars heill á einhvörn hátt.

89. Mannþygd þrýðandi rænu-rann,
æ því fært og varfár vertu,
að þú flekir engann mann.
90. Með baktali' og róg ei birta lýf,
nokkurs manns er veldur vonsa;
það velferd gylðti' og stundum líf.
91. Þíð heldur orði í veg til góðs,
þeim til handa og vernda' af vanda
er veitstu' án saka leitad hnjóðs.
92. Þó er aðgjætnin ætíð best;
því illa' ef þar til orði' er varid
ordum betri þognin tést.
93. Fær líka stadið opt svo á
að þú megir ekkert segja;
en illa er bundinn viljinn þá.
94. Veru þjóffins er athöfn við,
verdur þegja, og þar með þeggja
þitt mannord og hreinlyndið:
95. Gínlægni þríf þú ord og verk;
svo allir megi um þig segja:
að hér sé lundin hrein og merk.
96. Ötrýgd og hræsni því hjá þér
né stærðar hátt ei finnast láttu;
það vondt og skíldt hvað öðru er.
97. Þú þína gjætinn túngu tem;
lenf ekki' eyrum laf að heyrá;
vondt ei neitt með vilja frem.

98. Þó tuggjarn vera' er íllt og valt
já! fær ósjaldan falli valbid
þar satt ei fréttist alltið allt.
99. Þóðad mál hlauptu ekki með,
lýst og prýði heldur hlýðir:
að tempra jafnan tal og gæð.
100. Þótt þó sé tal á hentri tíð,
hyggni er meiri margt ef heyrir
að ræða um fátt, og regla fríð.
101. Þáft gétur eingin eptir þér,
það er segir þú aldrei;
„þegn ei neinn á þing framber“.
102. Skrofin að vera' er skélsing ljótt
lígi og slodur skómm og skada
fæðir æ, þó fari hljóðt.
103. Sannleika stunda og elsta átt
með sanni tést hann sagna bestur;
enn eigdu' í hinu aldrei þátt.
104. Þeir sem ei hirta þar um þar,
og frá sannleikans ferli reika,
fara' og mið við lufkuunar.
105. Þnísnin er kala efni opt;
eins hlutfemi, og af þeim fémur
mínkun bæði og last á lopt.
106. Ámasemin er aldrei góð;
en tilhlíðrunin mæt að munum;
opt sú fyrri magnar móð.

107. Hin sýnir fjærleiks þelid þíðt
og vana hót sér vinnur fljótar;
„betra' er metid blíðt enn stríðt“.
108. Vera' áttu jafnan viðmóts hýr,
sinnid kalda sýndu aldrei;
„gladur opt yfir góðu býr“.
109. Yrðstu þráttgjarnan aldrei við,
því orð þá talad annad fagnar,
„jag fær nei og já alid.“
110. Brúkadu þeign: gjof til góðs
og gédð um flóð þó gyrnd þín bjóði;
reittu eingan mann til móðs.
111. Syndanna galin síðinn þann,
lætur kala illan ala,
sá í tali meidir mann.
112. Góðsæmdin bindur gleði' og fró
en ósamlyndi er eblíng synða
sviptir yndi og sálar = ró.
113. Fríðum það eyðir fríði' á jörð
luffu sneyðir, mannorð meidir,
fveifir neyðar fjörin hörð.
114. Nössemi hýrindir reidi bráð
ef flónsemin fær ei fremur
og orðid Drottins yfirráð.
115. Gjaetin því jafnan leita lagð,
sá fljótráði er sín ei gáði
sá opt óheil lína strax.

116. A stuttri þad margur stundur vann,
æfistid er alla síðan,
særði bæði og hrygði hann.
117. Eflaust því valdið illu fær
þessu ef þú gaum ei gefur;
og henni tauminn lidugt hjær.
118. Svo eitthvæð þó falli ervidt þér,
bælné reidi láttu' ei leida
þinn til syndar þánskann hér.
119. Elfa spaklyndi æ og frid,
svo þó menn brjóti þér á móti
sættstu fljótt þá seku við.
120. Kvælt með stilling umber þú
þad er sérhvætt þér tilgjörir;
hrós fær jafnan hegðan sú.
121. Eins og þú vildir ésla þér,
ad synd er æfir Gud tilgjæfi,
sýndu vægd þeim sekur er.
122. Milðum hans orðið missun hét,
er naustaððom óvin glæddi
og enga stýgd því optra lét.
123. Aldrei skalt hrösun öðrum lá;
eins fær fléð þín luffa léða
verði fæti veltum á.
124. Með þé ei hafi megn til léð
honum verid hindrun gjöra
og mjög hans vilja móti fléð.

125. Bríxlyrði valda bosi og þín;
 of því lát í engan máta,
 nokkurn heyra þau til þín.
126. Þann sem bríxlyrdum beita vill,
 opt frá hinum vísirðynur
 mörð í bræði óbæn ill.
127. Hafðu þau ráð mín einnig, að
 byggja' ei háði byggju láðid,
 því lengi er tjáður löstur það.
128. Og máltak það satt: að spott og spé
 öllum sem það æfa, kómur
 með óvirðingar hnjóð á kné.
129. Eins má stóð finna orðum þeim:
 við atvik flík að öllum lífum,
 „það sjálfan sæki háðid heim“.
130. Þó meiri sért öðrum mörðu í
 og heill þig sér á höndum beri,
 stærdu aldrei þig af því.
131. Allt því að láni er þér veitt,
 og nær þess krefur Guð er gefur
 áttú minna enn ekki neitt.
132. Þann þar í valdi allt eins er
 þig að svipta gleði og gíftu;
 af hverju er því að hrósa sér?
133. Sjálfhælnin aldrei sændir vann
 það þó máti er mikillátur;
 en hægðetinu hygginn ann.

134. Hógværd og lítillætid því
dagfars blóma rétt má róma
þar og falin upphefd í.
135. En stolt og hofmódur skurlar þrátt
þeirra lund er þvíst stunda
og fall þeim tíðum búid brádt.
136. Keppstu' aldrei víð að hefst hátt;
lán ef eltir ódt það veltur
undan þér og hverfur brádt.
137. Heims ádur, metord, hefd og völd,
mjög er valst, og alíst alltaf
einkis verdt víð æfi kvöld.
138. Fylgir og vandi vegfemd með
ætid meiri og umsvif fleiri
sem öllum gáfa er ei til léð.
139. Lágur sefs hægur optar er
og sæmir illa sér að tulla
hærra' enn standi hvørs eins ber.
140. Virding þó keppstu vinna þér?
víð athöfn góða, og ebla hróður
þinn, í öllu því sem ber.
141. Mannorðid gett er mikils verdt;
og það lifir líf þitt yfir,
fyrir laungu þótt hð hédan sért.
142. Gullinu segri glansa ber
athöfn góð hjá öllum þjóðum
sem unna dygd og þekkja hér.

143. Ad dygda' og mannkosta þofnun þín
þróist klár með aldurs árum,
er því hjartans beidni mín.
144. Dygdina fríða dagfar þitt,
lífs um tíð hér láttu þrýða,
er ljúf þér byður flartíð sitt.
145. Fremur og víst enn flest annað,
hennar flartar flínid hjarta;
og fluggi neinn ei deyfir það.
146. Dygd að uppruna' er dóttir Guds,
fannheilög og himinsögur;
hofud blómagan lífsfögnuds.
147. Sinna dýrkenda sinni' óspöt
ró og gleði sífelbt sedur
sifrar mædu bitrust fjör.
148. Dýrmæti lýsa hennar hér,
að öllu til sem á hún skilid
í ordum fáum tekst ei mér.
149. Væt eg því nægja nefnt að fæ
það hvar hún er eða hefir verið;
hennar kostir þekkjast æ.
150. Veru þína sem orka mátt
stunda geyma hér í heimi
óflekkada á allann hátt.
151. Töpir þú henni eitt hún er,
aldrei sem að optur fémur,
hvörnig svo þú hagar þér.

152. Þó heilsa og líf sé hverfult þér,
þess viðhald í þínu valdi,
að nokkru leiti eslaust er.
153. Það færð með aldri þekkja og sjá,
lífid þitt að lengja og stytta
hér á ýmsan máta má.
154. Gjof sú býrmæta, gjæt því að,
vangá þína við ei týnist;
vilji Guðs og bod er það.
155. Og ofdyrffskulega aldrei þú,
á dug þinn treyst né Drottins freista;
beydt fékk margann hegðan sú.
156. Dýt líður heilsan vangá við
hnekkir þann er meinad manni
athöfn bæði fékk og fríd.
157. Og fyrir alvöru fyrst þá sjest
gjof hve mæt hún er ofþ ætíð
ef mjög reynum hennar brest.
158. Ydjulaus þinni eyð ei tíð
ávalt starfa einhvörn þarfa;
„yndi vekur ydjan fríd.“
159. Kostgjæfinn þínu kalli í,
vera átt sem orka máttu;
eblist sómi þinn með því.
160. Ginnig: þá finnur yðnis grein
þínar finnur þarfir minni;
„med ydni vinnur vatn á stein.“

161. En þar á móti' á ynsann hátt,
 yðjuleysid, eynda' og hneysu
 ablar sínum vinum þrátt.
162. Eyðandi lufku' í ollann stad;
 tídt óringar tilhneigingar
 vondar líka vekur það.
163. Sinni lauslátt — hvað synða grein
 ekki' er lítil — af því flýtur
 opt og vekur margfeld mein.
164. Þræst sem gétur þetta því
 margur hefir alls án efa
 gróf sér blíð gyrndum í.
165. Töluverðt meira' enn tjái' eg hér,
 vakid letin vondt þó gétur
 þeim er hylla hana' að sér.
166. Grektu því frá þér lánga leid
 óvætt þann er æ má fanna
 að svo marga elur neyð.
167. Þoford þín öll sem hýraft mátt
 jafnan haldt og góðfús gjaldu
 það er gjalda öðrum átt.
168. Þáttu' ekki segja þurfa um þig:
 það mörq þín heit að miklu leiti
 reynist óáreidanlig.
169. Þofa því ei (þó lífi verr)
 er þú megnar þeinhoors vegna
 ekki' að halda eins og ber.

170. Einhlýtur viljinn ekki er þinn
og neitt það aldrei voru í valdi
sem hitt ei gæti hindrunin.
171. Þel ef obgjætir þetta þvaf
sú þig ekki blindni blekkir,
og munt af þrettum fundin frí.
172. Rángfeingid aldrei haf þú hót
einusinni í eigu þinni;
ílls er tvíllaust ágrynd rót.
173. Ált þannig dregid öðrum frá
muntu reyna að illu einu
verdur þér ef veitstu hjá.
174. Æ! varast þvaf sem eldin það
allt er hnegist að þeim vegi;
og fátt þar ofvel athugad.
175. En af réttfengnu vonin víð
góð að not þú gétir hlotid,
þér með hugar rófemd rís.
176. Álfá þó sjáir efni þín,
ala mun víst ánægjuna
blesan Guðs er björt þá stín.
177. Öðrum þó hlotniðt happ enn þér,
gjæt að á þi; aldrei fái;
tvílli vondur ofund er.
178. Þinn, þó Guðs mildin audgi ör,
med þeli glödu í þinni stödu
við þín fátæktar undú fjör.

179. Frómir, ráðvandir, fátækir,
eins af góðum hljóta bróður;
að bygða aud hinn dyggi spyr.
180. Fátækur var hér Frelsarinn;
þér má nægja og hógum hægja,
ef dýrstan áttú Drottinn þinn.
181. Dýrri þar öllu metaft má,
audur þessi öll því blefsan,
heppnast þeim er hnos þad á.
182. Rífdómur bædi' og fátækt frá
honum kémur, sífeldt sem að
hvörjum féll þad henta já.
183. Ef hann blefsar með audlegð þig,
svo gjæfu hagur glan'a fagur
þín við efni sannar sig.
184. Heidur þinn bædi' og heill eg tel
að eblir með því aumra gleði,
og ætíð brúkir audinn vel.
185. Þvíðrum til þarfa' og sjálfum sér
fæmdir bædi og gagnsemd glæða
géfnum efnum haga ber.
186. Og svo best heims audur heill mun þér,
að með lagi honum hagir;
þýngsla byrði' hann annars er.
187. Lát jafnan hjartad laust við hann;
en þakfir votta þínum Drottni
þér sem gjæða þeirra ann.

188. Þá gjætt þess hvað hann af gjæðstu þér
vill útbýta að vel hagnýtir;
líft og hans tilætlan er.
189. Eins mikilsverdt hið fengna fé
fitt að hirða vel og virða
sem meir að abla mælt er fé.
190. En óhóf og nidska' á enga grein
lof sér vinna, lán því minna
þjóna sinna magna mein.
191. Framm þó hvört sína fari leið
mein og grand sér margefnandi
fá ei sjeð hve nærri' er neyð.
192. Gyðslufeminnar íbúð slæm,
bleskan allri og búfæld hallar
í efnum flestum eitur næm.
193. Eins á mótsettann ýmsann hátt
æruvingar afleiðingar
nirfilis launa þelid þrátt.
194. Ei tímir nidskur ands af gnægð
finni farga sér til bjargar
þó með því viti' að hljóti hægd.
195. Sára þó þína sjúkdóms þrá
opt sig finni efna sinna
þolir tregar þurnan sjá.
196. Þpottki sjálfs er aumur sjá,
nær sér þannig þarslegt bannar
og þar til efni máttinn sjá.

197. En sǫdur brædra bætur hog;
munum sínum til þess tyna
hann telur flónsins háttalag.
198. Hvörtveggja það er aðferð ill,
og daufar sannar dygdir manna;
hverugann þvi hátt þann hyll.
199. Mátann sem dygd í minni haf
og skuldu grein hann allt eina
verði miklu ætíð af.
200. Dýrkykkja sprettur af því mest
að máttinn fríði úr minni líður
dæmin sannad fá það flest.
201. Umsa hún þrátt að æsa synd,
villir menn því vitid grennir
flest svo verður breytnin blind.
202. Megan og heillir margur því,
fyrir enn vissi vord að misæa
vafin naudum segdum í.
203. Men þá og tíðum farga fríd
síðum nöttum, reglu rétttri,
og ró í sinni fjörin víð.
204. Snjóð og vanvirðu heyra má
med segdu móti margir hljóti
þvi máti og lungun farast hjá.
205. Ad síst þó fvenusólki sæmi vel
drykkju flaki í að aíska,
eflaust hreina víðu' eg tel.

206. Aftundum leidir og til bóls:
 ymsa' að mun þess íhugunin;
 þegar lægir æði óls.
207. En sé þó brúfun þess ekki um of
 heilsubót það færir fljóta;
 fær og á þá verdugt lof.
208. Að gleðjast í hófi er gott og rétt;
 brúfi til þess vín þeir vilja
 vel það gjörir sinnid létt.
209. Því vínfínis margþekta edli er
 að lifga og hressa; en lifgun þessa
 lystin þegar flámta fer:
210. Gleyma menn ymsu er gjöra bar;
 og hyggja' ei að neinn hulin fláði
 hnosf það ríri glæðvæðar.
211. Margur sem raunir ratar í
 meinar við það mein sín fríða
 og sansa lifga sína' á því.
212. Og hugfar: nær þannig hagar sér
 sínu andstreymi og fátum gleymi
 sjálfsagt: meðan kændur er.
213. En æ! hve fláðlegur þánki það
 og villugrein; því mæðu meinin
 mörg þess heldur finna fláð.
214. Numkunarverdur er því hvort
 sinni úr neyð er svo vill greiða,
 og sát við eykur þrauta fljóð.

215. Degi ljófsari dæmin því,
 hérna sanna að margt er manna
 mein í heimi' og þrauta stý.
216. Ven þig aldrei á vínib brennt
 ødrum ljá þó lifgun sjáir;
 ekki' er það jafnt öllum hent.
217. Vaninn því hér sem víðast hvar
 gefur lyst, þó fátt með fyrsta
 findist til þess brúðað var.
218. Og tíðum sárlítid atvöl eitt
 í þessu efni þig frá stefnu
 fast ásettri, langt frá leidd.
219. Já! atvöl meinlaust í sjálfu sér
 mein í hásti meinlegasta
 meinast geta flapad hér.
220. Þannig í heimi er þrauta fanð
 í mæðu sveim og margt andstreymi
 ýmsa teymir háttur hans.
221. Finnaft má leiddin fyrir sett
 heims um grund sem húð Bólundar
 hvar út er bágð að rata rétt.
222. Hvarflar opt móður hugur minn
 efablandin vasdur vanda;
 veginn sjaldan rétta finn.
223. Mér, svoa reyðin sannar það
 heims því ekki hættur þekki
 nærri' að þörf í nokkrum stad.

224. Vil þó sérhverja varast hér
voda grein er veldur meini;
veit það góður Gud og sjer.
225. Svo máltælid dregst ei hér í hlé:
„Það heilrædin að hverju sinni“
„hægra kénna' enn halda sé“.
226. Þó má ei hræða þvillit mig
eda þvínga ásetninginn:
að fræða nokkud frekar þig.
227. Numid þó hafi frædin fá,
hvad eg gét til gagns þér letræð
gjarnan vil og skal því tjá.
228. Efflegt væri: þar leid mín nú
lengjast tekur, lært eg frekar
hafi að þekkja, heldurenn þú.
229. Því nærri má heita nýbyrjæð
leid þín hér, og heimfins vera;
hversu laung, því rædur Gud.
230. Nú er þér gott og glæðt í lund
effért mein í efnum neinum
ófomin þér bodar stund.
231. Ungdóms þvi tímann æfi blóm,
lífs háðegi, og sumar, segja
fannan veit eg lýða róm.
232. En vorid úngdóms þó víðri blíðt
að aukist hret með effi vetri
effi í heimi þykist nýtt.

233. Muntu því búast mega við
lífs á ferð ef laung hún verður
að bregdist stundum blidvidið.
234. Hygginn var sá um sumartíð
mest er yndið lék í lyndi
við gat búist vetrar hríð.
235. Safna því tíma úngdoms á
elli þinni þú sem kynur
muni þarfa síðar sjá.
236. Fróðleik ástunda og frídann síð,
til hvar nær þú tælisærum;
greind og hygni ver þar við.
237. Engin fékk lystir þórum féant
þær lært ei hafði, eða lífa tafði
að nema þarfa nokkra ment.
238. Nær því hið góða numið færð
þá happa tíð ei lát hjálða,
er ekki veitst hvört aptur nærð.
239. Gengtuga tímenn hugfest þér,
í hverju efni er að þú stefnir
æ gagnýta vel sem ber.
240. Færdu best sannad það og þá:
þinn að fagur hamingju hagar
hvílir þar ei lítið á.
241. Að géta sem flestum gagnast hér
með verki, ráðum, dygd og báðum
sönn ánægja og sómi er.

242. Medan því Gud vill lífsið ljá
og heilsu til né hug ei bilar,
hug þar legg og alúð á.
243. En leggi þér kross á herðar hann
þol án efa þá mun gæfa
rótt svo berir þúnga þann.
244. Eins máttú vona í allan stad
að byrði þéttri þér aflétti,
sjái' hann betur þéna það.
245. Og láttu þitt hugar lífga þel
þá sannfæring, nær sorgin þvingar:
að hann í öllu vill þér vel.
246. Þánki sá léttir þíngstu fjör;
já! sálar ró og þol fær þróað
þeim sannkrístna þrautin hvar.
247. Met því Guds velgjörð mótlætib
og hverju sem frá honum kémur,
í trú og glæðri von tak við.
248. Þannig opt bestu börnin sín
á ýmsa grein með raunum reynir;
allt þó mildin vísir stín.
249. Því meira' og stærra að mein þig stér
þess meir von stalt þróa á honum
hann þá eflaust hjálpar þér.
250. A einhvörum þann heilla veg er veit
haga best; en hjálp þó fresta
hann á stundum betra leit.

251. Og hans þó þér virðist hulid ráð,
 Svein þitt heyrir æ hans eyra;
 er annast sína veit í náð.
252. Hann hefir og þeim heitid því,
 er þolinmóðir þrauta flóðir
 hér um velkjast heimi í.
253. Ad í himnesfri unan þeir
 um eilífd hjá sér fagna fáí
 sorgum firrtir síðar meir.
254. D! hvíllt hjartans huggun rís
 blesud við þau bodin fríðar
 að ega fjör svo yndæl víð.
255. Og hvað er þá lífid stundar stríð
 um rauna vegi hér að heya
 sælða móti téðri tíð.
256. En verði heims gleði hlutfall þitt
 og heiti sælu hans yndælid
 fríðt bjóðandi folgid sitt.
257. Gáðu þín vel! því gleðin er
 mörg víðsjál; og hlaup á hálu
 sig að binda henni hér.
258. Hún því sem allt í heimi' er léð;
 að hennar yndi hverfi í flýndi
 gétur vel þess vegna fléð.
259. Gléðinnar strauma áhlaup ör,
 meinast hridum mótgángs stríðum,
 mikid hættu meiri fjör.

260. Máls er það sonn og gómul grein:
 „að gleði hæg og góða daga“,
 „þola, sterk til þurfi þeim“.
261. Sýnist og reynslan sanna það:
 þeir gjæti' opt minna, er gleði finna,
 fálar heillum sínum að.
262. Því meðan gledianar mildur blær,
 gæðs um hlíd ei breytir blíðu,
 og ekkert mótkast amað fær.
263. Halda menn ekkert óttast sé,
 og máð að fólða fjörum fðar,
 sem eilíft væri hún eignar fé.
264. En láttu' ekki villa þánka þann
 þig, og meðan gæfst þér gleði
 gleymbu' ei þrifa gjofaronn.
265. Saklaus er æt'd gleði' og góð,
 boda mætra Guðs ef gjætir;
 hvað sem fjætir hyggju = flóð.
266. Og gledin saklaus, er bygd þá dýr,
 þar hverðshús mæða of hennar gjædum
 holla græðflu sér tilbýr.
267. En gjæfutap syndug gleði er;
 hana ef lætur lyndib fjæta,
 þú gleymit bæði Guði og þér.
268. Og þannig ef syndin þig með fer:
 hug við bindur aumast ynði,
 er hér fundib gétur þér.

269. Sá og er frambær syndir við
 nokkru finni fró sér sinnar,
 flýr og hatar bygða síð.
270. Þar af ásettu þólikt vann,
 og er þessi vottur æðstann Drottinn
 ekki neins að virðir hann.
271. Æ, barnið góða! orð mín hér
 í huga fest og bið þína besta
 Guð, að forða þar frá þér.
272. Engin þesskonar unadsemd,
 þig svo villi' eða vobann gylli
 að sál þín bíði' af flæða' og flémd.
273. En gleðin þín sem ablast þér,
 dýrri byggð á breitni bygða
 er sú fró sem aldrei þver.
274. Góðrar samvitsku gleði' er það;
 sem hag við lífist himnaríkis
 og engin fær hér oflofad.
275. Já samvitkan góð og glöð og hrein
 í heimi þessum hnosis er bleskad
 og Guðs hin besta gáfa ein.
276. Hún lífgar sanna lyst hjá þér
 alþegnud á góðum Guði
 þínum ala' og þvi hann tér.
277. Hvað sem þér mætir heims á flóð
 þessí ætíð andar fjæti
 allann. bætir ángurs móð.

278. Hún er það og sem megna má
 við dauða stund að lifga lundu
 og glæða traustid Gudi á.
279. Hún fer með þér í eilífd inn
 öllum vanda við geymandi
 verndar engill sannur þinn.
280. Og stundir þú hegðan allri í
 þessu' um aldur hnosfi halda
 hamingjan eilíf fylgir því.
281. Svadan sem góð þú hlýtur ráð
 fjærleiks byggd á þánka, byggdu;
 og stunda' að fá með greind þess gáb.
282. Að þau notir til auðnu þér
 eins og gétur, einnig metir
 vel það allt sem vel meint er.
283. Nær egin greind ei orka má
 þér ráð gefa; en þorsin krefur,
 og þau hjá öðrum verður fá.
284. Tók þú ráðvanda' í ráð með þér
 hollust ráð er hverjum tjáðu
 einu í raunum ráðfár er.
285. Adhyllstu góða er elska frið,
 en nein ei mæk í nokkrum sökum
 óráðvanda eigdu við.
286. Því svo sem gott hljóta' af góðum má
 á hmsa grein menn allteins reyna
 ólán sitt þeim vondu hjá.

287. Vel þér því fyrir vín þá:
sem heidra dygd, og hreinar trygðir
helst þú veitst að öðrum tíð.
288. Met þú vínsemdar góða grein:
þá inntum fljótum ástar hótum
alúð fylgir sonn og hrein.
289. Þann, af mannelftu vill þér vel,
en vegna hennar harðt þó kénni
hollan allteins vin þinn tel.
290. En hinn sem feilín fegrar þín
fyrir þér og fið úr gjörir
optar fegri' hið ytra skín.
291. Því hræsninnar ala sumir sið,
blíðt smjandræði' en beita grandí,
er baki snúid sjá þeir' við.
292. Baraðu' og helst á þessum þig:
er undir vina yfirskíni,
úlsinn dylja bað við sig.
293. Ekki' eru vinir allt á bað
þér sem æ við eyru hlæja
eptir því med varúð tað.
294. Og gjætirdu þess, opt merkja mátt,
ef heillir skína' á hógum þínum,
að vini á meðan ótal átt.
295. En tölunni bráðum týna þeir,
að þér stjæð ef æðir mæða;
og opt ei kunnast við þig meir.

296. Reyn því vininn ef raun þig stér,
og ert í vanda aðþrengjandi;
þá sjeft vel hvar vinur er.
297. Vinurinn bestur virðist þá,
þóls úr neyð er best að greiða,
bestann lætur viljann sjá.
298. Hann og ást Gudi hreina tær
sins nálinga svo er þunga
jafnt og egin byrði ber.
299. Veit eg og sumu vini þá:
best er reynast mest er meinin
mindad naudir hinum fá.
300. Og heppinn ert vin ef hlýtur þann
fjarleikann er svo fær sannad,
því sannelstondi þig er hann.
301. Og vinar nafn sytr ei verðugt berð,
en vitleitast eins að breyta
annann þá í naudum férd.
302. Já! vinur þinn ei þótt væri sá
Guds er bod hann styrkja' og flóða;
nær þú mátt, og naudir þjá.
303. Dvin ef hlúgra þú veist þinn,
og honum gétur gésid að eta,
gjert því skuldu' og fús það vinn.
304. Ad ástsemi stundir alla við
þér án efa eg áður hesti
sagt, og enn þess sama bib.

305. Hindran óvina hafurs = meinð
verid géta er veglegt metid,
og vinur beggja tryggur einð.
306. Meistara styrki eitthvört er,
það af flestum metid mesta
og meina eg fáum takist hér.
307. Því vandsundin mun sú vinar bygd
er vinar nafa sér verdugt jafnan
votti og fólksvalausa trygd.
308. Þeim er velgjördir votta þér,
gæð þakklátt og elstu áttú
sýna af alúð svo sem ber.
309. Ad metir og hafir minniðfast
það sem hvort einn gott þér gjörir
áttú láta áfannast.
310. Orðum bæði og athöfn með,
er ljúfa sýni laungun þína
votta líft ad viljir gæð.
311. Komí þeim tíma eitthinn ad:
ad þér takir eftamaka;
ætta' eg minna þig á það:
312. Ad útsjá þér gæðan ástvin þann,
öðru sem hér öllu fremur
Drottins ótta og dygdum ann.
313. Því gæti þér hlotnast hlutfall það;
muntú sanna: margfalbt annað
gott þar hnígur eflaust ad.

314. En ef þá kosti hann ekki ber,
og meir vill hlinna að meining sinni,
þýr í háða dygd þín er.
315. Annadhvört hljóta þú munt þá,
hér að sekkja, hitt og þekktast,
eða fœttnar óvild há.
316. Því nær er svoða sitt vill hvort
og ekkert þinn hér viljinn vinnur
við þú reynir mæðufjör.
317. Og er þá að ganga úti stríð,
hvor ósigur sýnilegur
alla er mátté æfitíð.
318. A stóri því margur fór offlatt
og grét til sinnar grafarinnar
það óbyggum sig ástvin batt.
319. Hugsa því úti hvornig fer,
hljóti þú við þvílíkt búa,
þína alla æfi hér.
320. Augnamid þitt sé einkum því:
um mannkostanna mætið sanna
við þú fá þeim efnum í.
321. Aður enn bindur offast þig
svo ræni ei yndi ósamlyndið;
né þér til synda stofnir stig.
322. Við þú að góður Gud af náð
þig upplýsi og vin ávísi,
vel er allt sitt vandar ráð.

323. Samlynd að gétid saman þid,
 yðskad dygd og edla trygða
 atlot hrein hvört annað við.
324. Engin stétt finnst að yndi líf
 sambúð hjóna er heimð á fróni,
 dagfar vanda dygdaríf.
325. Öttast Drottinn með hjarta hreint
 og fólftvalaust í fullu trausti
 honum unna ljóst og leint.
326. Dýgdugra hjóna hjörtun þá,
 saman bindur ást og yndi
 áncægja við fjörin há.
327. Ei fæ eg heldur útmálad
 hjónastríð sem hugurinn býður;
 nóg að einð ef nefni það:
328. Að þraut ei né plágu þýngri hér,
 og kjala meiri í heimi' eg heyrir,
 en megn hvar hjóna úlfvúð er.
329. Þá vera hvað heitust elskan á,
 er eitt við leitast orku neyta
 hitt áreita og hrekki tjá.
330. Syndminna bæði og sæmra þeim
 væri', að öldrei heftu haldbíð
 saman höndum trygða tveim.
331. Næst góðum ektamafa mest:
 virð þú Prest þinn vinnu bestann;
 við hann trygd og ástir festr.

332. Því eflaust hann gífur orðið þér
vinur sá, hvørs hylli háa,
gulli dýrri öllu er.
333. Já! gjæfa' er að eiga góðann Prest;
á alla grein er Guds orð hreinu,
fénna stundar blesub best.
334. Sá vill, og á að segja þér:
hvað gjöra átt og ógjört láta,
og hvað til láns eða óláns er.
335. Sæf því jafnan Guds heilagt hús,
þér í hag um helga daga;
heilög nem þar fræðin fús.
336. Þarad einfum á þessum stað
orð er þjóðum Guds hið góða
af alúð fénnt og útlístað.
337. Ræða franflutt þar engin er
sú gésíð fær ei gott að læra;
hafdu' ei blesun þessa af þér.
338. Nú ekkert letja þar til þig
í nokkurn máta mátt því láta
medan stundin býður sig.
339. Nú líður senn þeim árum að,
hentid best til fulls er festa
ferð, á þessum helga stað.
340. Nú í Elírn það unnid var;
og dýrstum þar með Drottni svarin
þú, til hóttar þjónfunar.

341. Sittmála Skírnar þinnar þann,
 áttú kunna' af eginn munni,
 endurbinda þar við hann.
342. Og sá þegar eidur svarinn er,
 óska eg: hann æfinlega,
 lifi nyr í þánka þér.
343. Ad minnift hvörjum hvörju þar
 lesar þú, æ það mun trúast
 þig til hvætja varúðar.
344. Viljandi svo ei sýnir þú —
 þá færð þess gáð með fullu ráði
 — þínum góða Gudi' ótrú.
345. U! þof það heiti er ofdýrt þér,
 ef þú vildir eða skyldir
 ei það halda eins og ber.
346. Stríðsmadur Drottins þíns úr þof,
 vera heitir, vondu' afneitar;
 falid mikid er hér í.
347. Gilif farsæld ef efnt er vel,
 og Guds þíns hylli; en ef illa,
 ónád hans og andar hel.
348. Og óskirdu hann vilji, eg sem veit,
 þín í sinni mistun minnast,
 máttu þitt ei rjúfa heit.
349. Þof hvörnig gétur þú, hermbu mér!
 von þá alid, eða falid
 honum þig nær hásti' ad ber.

350. Þá við hann eiðrofa veitstu þig
og með ásettu sýnir þretti
framm þræðandi stogda stig?
351. Eða virðist þér meiga vænta góðs
þjón einn sjá er Herra háann
sveif, og reitti mjög til móðs.
352. Nei! ó nei! besto, Barnid mitt!
þú vel fíerd hann þannig flérðir
réttlætis með fanni sitt.
353. Af því það liggur opid við
að hegning sjá því fremur fái,
sem frekar hafði tilunnid.
354. Breitni þín dögðug, barnid mitt!
efalaust því elur traustid
Drottin á, en albrei hitt.
355. E! fyrir Guds skuld eg því bíð,
hvada mein eða raun sem reynir
rjúf ei særi þitt hann við.
356. Að náir staðfestu öllu í
góðs til sem og gagns þú nemur
æ flappfosta þarstu því.
357. Ef þig staðfestu andans þver
framm á lasta feril kastad
líttuð hjarta þíns sær þér.
358. Hafdu' í Guds nafni gát því á:
að sendin ill þér vinni' ei villa;
varast hennar brögðin flá.

359. Þar háttur meðfæddur hernær er :
 fyrir manni að sýnast sanna
 hvað sannleiks enga mind þó ber.
360. Og opt þannig versta athöfn kann
 fagurmynda, en fyrir myndi,
 húa þá blindad hefir mann.
361. Gímða svo bindur oki því
 framm sem blindum honum hryndir
 hels fölsmyndid botnlaust í.
362. Gún það tjón mesta hættu spil
 hér því tést og víst hid versta
 sem var og er í heimi til.
363. Þótt hennar því ef loftar þig
 dygd að gleima, og glis í heimi
 vill þér bæggja' á villustig.
364. Minnst þú hvørs undir merkjum ert
 og með hugpridi hef þá stríðid;
 brinju bygðar báin vert.
365. Ef Gud og samvitðan þitt er þá
 ráðaneyti, þú ei þreystist
 þrautín hvor sem dálpar á.
366. Já! reyna munt víst í sérhvört sinn
 við þá leitast vel að breyta,
 viljan Gud að stírkir þína.
367. Þát þig og vissu lífga þá :
 að medan til hans transt ei bílar
 þorf hana lítur þína á.

368. Sýndanna' að standa megni mót;
 svo þig ei hræði þeirra æði
 þar er hjálpin víðs og fljót.
369. Sýndu þá hermanns hreyfist' og þel,
 að gæti' ei hugann gyndir bugað;
 sæla' er vís ef sigrar vel.
370. Þá fyrst má kappans þekfja dug:
 er hólmur á við heiðu lnda
 reyna verður hreyfist' og hug.
371. Og vit þú ef syndin vilja þinn
 einusinni yfirvinnur,
 ei mun hætta umflúin.
372. Ef sér með fyrsta inn hjá þér
 hið vonda smeigir, vanin tengir
 þig æ lengra', og þá fer ver.
373. Drottandi gyndir þínar þá
 færa í naub og fjötrum bauba
 vefja þig, ef völdin fá.
374. Kræda skal síðar fremur þig,
 hvorsu freka hörmung vefur
 þeirra' að binda þjónkan sig.
375. Hvörri til lasta' er leida kann
 vondri lýst ei lenf því gæfslig;
 opt af neista báldi brann.
376. Já gamanid meinlaust ven þig við
 þér umneita og þá svo breytir,
 þitt verð fremur sakleysid.

377. Sýndanna loffan þaræð þú
við það betur varist gétur,
vann opt mikid stilling sú.
378. Vænt er að stilla vilja sinn,
og laungun sára á yngri árum;
opt þess nýtur aldurinn.
379. Að heftir þó aldrei hann til neins
er veitstu gott og viljann Drottins,
manstu varast undireins.
380. Þú lofar góðu og villt það v'ist
en hvørsu þrátt ei merkja máttu:
þinn að hugur snöggst við snýst.
381. Þú ert sem fleiri á úngdóms tíð,
að lýsa þykir lyndi hoifu
artin þín, þó æ sé blíð.
382. Afvega leiðslur auðveldt þói
géta þig frá gjæfu stígun
villt, og flekad vanda í.
383. Glýa gálausra félag mest
æ þói stýldir, ef ei vilðir
stá, hvar hættu von er verst.
384. Margur til lasta laungum þar
færir vegur fagurlegur
úngra fálir einfaldar.
385. En þau hin fjörugu úngdóms ár
nær blasir við að báðum hlíðum
glífið heims og glaumur hár.

386. Er það tímabil, æ sem helst
voda tést og villu mesta;
þar minnst þá stilling manna telst.
287. Þjéma þá gleði geislar helst
opt þvar hridin hrygða stríðust
bað við stinid fagra feist.
388. Ven þig í tíma á varúð því
hverfull draumur heimis er glaumur
vað þú, bíð, og vóðann flý.
389. Á það freistinga fulla stig
þegar færast, fljótt þú lærir:
'hvört eg vara' án þarfa þig.
390. Heimis því tælandi hlómur þá
fortafélaust opt virit raustu
samvitfunnar sumum hjá.
391. Þestu' ekki trygdir veröld við,
hennar glis burt fauð sem fífið;
minnst í naudum lagði líð.
392. Ekfært í henni er svo traust
gleðispil, að gæti ei bílad;
allt á hjólum ofurlaust.
393. Engin svo þýdur yndisblær
að bóls við hret ei brugðist gæti,
þegar annars þrí að flær.
394. Enginn blómi svo er frábær
fljótt að ei hann fólna megi;
og vísní í dag það vór í gjær.

395. Gjæðskan ein brugdist Guds ei fær
 þeim til hans vona, og treysta honum;
 hún um eilífd öllum grær.
396. Já það eg við Drottinn sjálfann sver
 að meðan heit þitt halda þreytir
 hann ei gétur brugdist þér.
397. Lat því alls engann heimsins hátt
 eitt um fet þér aðtráð géta
 frá þeim vegi er fara átt.
398. Lat ekkert hræða ílls til þig
 eða lokka' að æfa nokkud
 þinn er gjæfa stemmir stig.
399. Og allt hvað samvitstu réttvið raust
 fjörð um vegi synd þér segir,
 áttu varast efalaust.
400. Því breytir þú viti betra mót,
 og gjörir það sem Gud bannadi
 má þér ekki mæla bót.
401. Hafdu þér æ fyrir augum hann
 og bodin hans, það villu og vansa
 best þig verja' í veröld fann.
402. En breiðfleikinn manna mikill er
 og hans vegna engin megnar
 laus við synd að lifa hér.
403. Árefur og heldur engum af
 á neinni tíð hans náðin blíða
 meira' enn til hann máttinn gaf.

404. Þó framleggja egum það
sem hann hefir gatt of þá gífir
og grafa ei pundid úthlutad.
405. Adgjæt hvørs dags vid endir þú,
hvort notud blid var nárar tídin
vilja Drottins samfoæmt sí.
406. Einnig. hvort fridan æfoir síð;
og það ransak hjá þér ad taka
aldrei hlýfast áttu vid.
407. Soo vitir hvort dygd þín var ei flók,
því víða meina eg vilji reynast
blindur hvort í sjálfs síns sök.
408. En ei máttu fjæra þig um það
þó manna dómar misjafnt rómi,
ef Gudi þætt og gott hefst ad.
409. Enginn þvi vann ad allra lund
ljóminn dygda lofid brogdult
líka reyndi marga stund.
410. Þrims er og laungum háttur sá:
ad flýum ofar einn hvad lofar
annar níðir mest sem má.
411. Stín líka stundum einum á:
það ofur mikid auka þvirkir
lýti og vansa hinum hjá.
412. En breiðfleikann veitstu og þekkir þinn
í þínsann máta og mátt þvi játa
morg vid Drottinn, afbrotin.

413. Bid hann því veifum vægja þér;
inn og kunn þau ord af munni:
„fyrirgef þú minn Gud mér“.
414. Og lát hug svo fylgja máli með
að þú sinnir færdu sinni.
sé frá honum svolun téd.
415. Og fyrr bidur ekki af alld þú
enn gæðs í leinum huggun hreinust
lýfir verkan sinni sú.
416. Því ydrandi hjarta hrygd er flér
sendir hann víst huggun fanna
missunsamur æ sem er.
417. Hann af eilífri ást og náð
heill sem annast allra manna
allra Gud og hjálpar ráð.
418. Gaf út elskadann einka son
sinn þar mæta svo vör gjætum
fengid lífs og frelsis von.
419. Svört þó í dýrd með honum var,
fannur Gud sá Gudi Födur
Guds og Anda samverkar.
420. En íslæðast voru holdi hlaut
svo að þannig misgjörð manna
mannleg tvittad fengi þraut.
421. Satlaus hann allra sektir bar
og súð þar til því föðurs viljinn
fremst hans laungun jafnan var.

422. Af hábyrdum, brúli og hvørs kyns neyð
á sálu og holdi særing þoldi
og síðast krossins bíttra deyð.
423. Þrautanna bíkar þannig sinn
bleiskan fékk í botn afdrekka
blesaði góði þrelfarinn.
424. Sigradi' og einnig sælum deyð
sínum með til sannrar gleði
allan dauðans ótta og neyð.
425. Fékk með því bætt og forlíkad
fyrir þjóð við Fodurinn góða
er gylt mat eina gjaldid það.
426. O þá grunnlausu gjæðsku. lynd!
æ! þær naudir, æ! þann dauða
er hann leid fyrir manna synd.
427. Þitt unga hjarta eg vona vil:
nærir bleiskan náð hans þessi
þér nota sællra og gícesu til.
428. Eða géturdu nokkru móti með
aptur heitrar ástar neitad
þeim, er elsta þig svo réð?
429. Þegar nú veitst hvort þraut og grónd
fyrir þína sök af þessum rökum
þjáði bæði' hans líf og endi.
430. Vona eg látir þvílíkt þér
með hreinu ángri að hjarta gánga
hvors hér synd þín orsök er.

431. Veitist því við sem mest þú mátt:
frá þér hrynda hennar yndi
sem hata bæði og varast átt.
432. En lifa þeim sem þér lífid gaf;
það lífs einber þín laungun veri
mætti lífs og andar af.
433. Og hvað má yndælla heita enn það?
eda hvað um æfi og eilífd gjæfu
nærir eins í nokkurn stad?
434. Hvað villtu' og elsta ef ekki þann
sem þér án efa gott allt gífur
og finnar hylti í öllu ann.
435. Hvaðan allskonar heill þér grær
er hér og síðar hag þinn þrýðir
og dýrsta géfid farsæld fær.
436. Samkvæmt því áður sögdu hér
berdu þig að í alla stadi
hans að vinna þóknan þér.
437. Hamngju tídir þínar þá
þarftu ei kólda, barnid blíða!
burt þér líða kunni frá.
438. Heldur ef Guðs þér hyltin flín
sig um aldir ótalsfalðar
ómælandi gjæfan þín.
439. En svo víst sem góður Guð er til
og gífst á raun að gott hann launar,
þig ei heldur hins eg dyl:

440. Ad harðt er þér stráff og begning víð,
 ef ei hans blíðu bodum hlýðir
 og þannig egid ólán lýð.
441. Leyfandi að vöndum lasta síð
 gyrendir þínar þjónkan sýni
 og það eitt bindur hugann við.
442. Viljandi' og þannig víð hans frá
 þér á veginn vonda fleigir,
 án þess neitt að neinu gá.
443. Nema því eina: að fylgja frekt
 þínum til hins verra, vilja
 er kosta veitst þó kvöl og sekt.
444. En lætur hitt gleimt er þurftir þó,
 sífelbt muna og samvitstuna
 með svipulli þú svæfir ró.
445. Hugleiddu þá, að hafdir þú
 þýru heitid honum veita
 hlýðni, ást og holla trú.
446. Og hugleid með ótta að hann það er
 í hvors hendr um eilífd stendur
 endurgjaldid verdugt þér.
447. Því gleimt mun þér vilt að Gud það var
 sá hæstráðandi er himins og landa
 og dómarinn allsherjar.
448. Vernd þín og hjálp sem var og er,
 og Skaparinn þinn sá allt gott innir
 óverdugrá flépnu þér.

449. Og jafnan í öllu vill þér vel,
en þú stýggir hann og hýggir
og bírd þér eilíft hól og hæl.
450. O þú manneskja! æ, þá sinn:
að dómarinn hár þann sveikstu sárast
Gud er sami, en þá ei þinn.
451. Og barn sitt ei frammar þekkir þig,
er löstum seld að vonum veldur
æ þín breytnin óttalig.
452. En samvitska þín þó sofni' um stund
flítur síðar kvæl og koldi
hennar víst þann hásta blund.
453. Ef ekki fyrr án efa þó
deyðs við elid, og þá kvætur
allt er megnar eyða ró.
454. Aflagar þig þá breytnin blind
eynda stand og straff bódandi;
og áður framin sérhvör synd.
455. Og ofaná þessa alla kvæl
örvæntingar þrautir þvinga
svo engin mistun finnst þér fól.
456. O hvíll hermúng! ó minn Gud!
sift má dauðinn nefndum naudum
nokkurn tema í samjöfnud.
457. Minni þó fjarlæggt meining er
þar á bót að nokkur njóti
sig þó fjöri sopti hér.

458. Gasa þó sumir með þvi meint
 kvaletíð sér stotta stríða,
 og þau nauda' útræðin reynt.
459. En það er að auka synd á synd
 og herða kvöl, þar hugar svölun
 meinar finna' smindan blind.
460. Þaræð sá ormur aldrei deyri;
 heldur lánga eilífu ángurs
 elur kvölir flestu meiri.
461. Samvitku flaga sárum hæg
 lílja menn og líðan hennar
 eitradra við orma nag.
462. E svo skelfandi og ógnarleg
 hugleiðing fær hjarta þvingað
 þeirra' er ganga glæpa veg.
463. Nær sjá þeir illgjörða sinna stærð,
 elsku Drottins af sér brotna,
 og neina' ei von um nokkra værb.
464. Eg bið þvi grátandi, barn mitt! þig,
 þinnar ætíð gjæfu gjæta,
 og varast þvílík vöðva stig.
465. E ljós hefi' eg þér nú leida reynt;
 þá kvöl og neyð er lasta leiddin
 liggur að í dauðann beint.
466. Þannig hvæð skilur það og hitt
 vona eg þá, og vil þú sjáir,
 blesað elsku barnið mitt!

467. Og eptir því vit sem eblist þér
vitir betur valid gæta
veg þann heilla mestur er.
368. En þig, minn góði Gud! eg bid,
breiðum sýn þá börnum þínum
villtum fús ad veitir líð.
469. Og lát þeim ef reika á lastamíð
bjarta skína braut' á þína
er blasi þá sem fegurst við.
470. En mála þeim hina hættu' leið
á annan veg sem viðbjóðslegast
ad bert þar sjái ból og neyð.
471. Einkum minn Gud! lát engann mann
lángt svo tegja lasta veginn
ad særi hann þannig samvitðan.
472. Eða þá nokkra æfa synd,
er hug svo þíni ad honum sýnist
sér tilþyrð þín líknar lind.
473. Heldur af missun þinni þann
mann hinn saka vírdstu vekja,
fyrir en skér sú hörmúng hann.
474. En komi þar ad hann firtur frið',
hels hvar þróm er hættusömumst
hörmúng sagda berjist við.
475. Honum þá ekkert huggun ljær
en oróinglunarinnar bruni
Dgn og skélfing bodad fær.

476. Eja dýrfist þá Elli, Drottinn minn!
 kvaða þúngum kviða þrúnginn,
 hefja til þín huga sin.
477. Svadan þó lífs og hjálpar von
 ljómar hrein, og er sú eina
 fríd gífandi fyrir þinn Son.
478. Æ! snú þá huga aumíngjans,
 náðar í þinn fadn svo flýi;
 Fædur enn nú sýn þig hans.
479. Miskunarríki Herra hjör!
 láttu' hann reyna að ert sá eini,
 sem engum bregðst er til þín flýr.
480. Lát minkur neyðar hans ei hér
 dimmt svo verða og hörmúng herða
 að hyljist vonar ljós á þér.
481. Sál hans náðþyrstri fæslun vert
 lífnargjæða lind upphæða
 líf gífanda best sem ert.
482. Sýndarans viltu' ei Drottinn deyð
 heldur ætíð hegðan bæti,
 hann svo lífi og fírrist neyð.
483. Náðin þín — aldrei nóg lofud
 — óþreytanleg æ þvíf sannast,
 eilíflega góði Guð!
484. Og svo stór ei nokkur misgjörð má
 né frek að mergð hér framin verða
 að meiri ei sé þín miskun há.

485. Þig grátbiðjandi um vægb og værd,
 óvænneyrdann ángri reirðann
 ei því hrakib frá þér færð.
486. Þans þegar festa áform er:
 í sannri trú frá syndum sáða
 af öllu megni' og þéknast þér.
487. En unntu' honum sjá hvar aðkominn
 var, svo gæti að verðung meðid
 gjæðsku téðann gjörning þinn.
488. Og með brennandi elsku' á þér
 neitt ei láti í nokkurn máta
 þaðanaf skilja þig frá sér.
489. Evi að á honum sannist þar:
 að elskufemi sýni' enn fremur
 fá að meira uppgæfð var.
490. Blesðaða elsku barnid! þá
 þín til enn eg þánka renni
 og þinn flamt farna lífs veg á.
491. Þrædir mig það enn hlýtt þó sjá
 að ymsum þrautum þeirrar þrautar
 þú færð traudla' komist hjá.
492. Þjörla því veit eg gétur fléb
 að óvænt hér þá hækta' aðbæti
 sem færð alls ekki fyrirfjed.
493. Já víðeit fyrr máfle ekkert af
 en þessu bundid fékkst þig fundid
 frest er flst til varnar gaf.

494. Elskert hjálpræði þvilíkt þá
þér eg veit, sem liðs að leita
þínum góða Gudi hjá.
495. Er mein þekkir öll þau margvísleg
áform þitt og þig sem hitta
þinn ófarinn lífs um veg.
496. Beit og einn best óbrigdul ráð
þeim frávenda og þér að senda
hjálp þá neyðin hræðir bráð.
497. Því erfidara þú hér átt
og veg þinn betur vanda metur,
vænta enn fremur hjálpar mátt.
498. Því betur stríðt þess dýrri bygg
þar vandfarir, þarf meir varúð
þar minnst aðgjætt, þá mest blygd.
499. En hvað sem þú reynast hlýtur við
að Gud minn þig frá glæpa stigum
geyma, þess af hjarta' eg bíð.
500. Og meðan þinn góða Gud átt að
enginn vandi gétur grandað,
vera máttu viss um það.
501. Eg hef (sem veitst) þér áður tjáð
að ala traust af huga hraustum
hans á fœdur lífn og náð.
502. Líka' að óttast og elsta hann,
fyrir og síðar honum hlýðinn;
hans svo vinnir fjærleiðann.

503. Og vísirfjón þína' á einhvörn hátt
 við Drottinn þinn hjá þér ef finnur
 þess af hjarta yðrast átt.
504. Og dygdugri standa athöfn í
 þar á bráða bót að ráða
 brjóta varast svo á ný.
505. Fridmælast við þinn góða Gud
 stunda átt án undandráttar
 sú er stund hver sannblefsud.
506. Hafa það fast í huga átt
 að hentri tíð og hamíngju lýða
 undandráttur eyðir þrátt.
507. Ydrunarverk því aldrei þitt
 undandrag; og athöfn laga
 fyrri enn helid fær þig hitt.
508. Þarad ei veitst nær verður sagt
 þú skalt hédan, líf þitt léða
 hér var ekki lengra upplagt.
509. O hvørsu sælt þá segjast kann,
 þegar dauðans nálgast naudir
 sig að vita' í sátt við hann.
510. Og vita' haun þá sína vera hlíf,
 sönn smind hins ædra yndis
 er deyandi manni', og líf.
511. Æ tímann, tímann, eg því bíð
 hafdu í hug hann flýr óðfluga
 lífs og dauða mjótt er mið.

512. Og meðan segist enn í dag:
 Það stundin vær þér veiti færi
 þinnar sálar hygg að hag.
513. Deyð svo ei hræðast þúfir þinn,
 og nær sem hons fall að fémur
 verid gétir viðbúinn.
514. Enginn með nokk'ri vísu veit
 nær þann blundinn ber að mundum;
 margur því óflángt til leit.
515. A lífsíð reidandi lánga sig;
 en fyrr enn varði gífur að gæði
 stundin hells óslöðvanlig.
516. Félt heldur enginn fregn um það
 hvörnig eða hvört hann stéður
 á einum heldr'enn öðrum stöð.
517. Að stíga því markverðast eitt hann er
 á vegum manna vel má sanna;
 varúð kenna það lát þér.
518. Hugsun um dæðann hefir tífur
 þinsum beudt til baka' að vanda,
 er gyrendum annars hefdu hlýdt.
519. Öttaleg dæmin eins fá sýnt:
 við ydju lasta að opt í hasti
 öndu margur hefir týnt.
520. Þannig að stíla veröld við
 aumust sjerdu ódrif verða,
 um eilífd mistann sálar fríð.

521. Daubans nälægd og bæmin téd
láttu þá sem þér æ tjal:
þig að gæti sama stéd.
522. Galdirdu þér sé hættulaust
í sýnda vana áfram ana
og aðvörunar léssa raust.
523. Nei! Barnid góða! þeinktu' ei það,
þér að fleytist þannig breyta;
þínum gáðu Gudi að.
524. Og samvitstuna' aldrei svæf hjá þér
Guds ord hrein og hún því reynast
ljós á vegum vorum hér.
525. Veidarvísir þau láttu þinn,
og þeim gégna eptir megni
ávalt stunda kostgjæfinn.
526. Og færdu þá víst nær fer að hel
med hugró þannig sagt og sanni:
„ég hefi stéðt og unnid vel.“
527. Því mætra góðverka meðvitund
laust við heim þá hjortad geymir:
hédan farar gleður stund.
528. Inngangur til ens æðra lífs
hín því reynast æ sá eini;
og endir mædu stundlegð lýfs.
529. Og hún kémur að nær Herrann þinn
hentast veit þú høgum breytir
og vibtaki eilífdin.

530. Til Fædur heimkynna frelsuð önd
á lifendra land þá vendir;
laus við gjörvöll dauðans bönd.
531. En dulid fær jörð þad dauðlegt var
unð mold af ris þá mildur lýsir
morgunroðin eilífdar.
532. Og samtengt verdur þá sál á ný
af Guðs almættis hærstum hætti
hafid sællra bústað í.
533. Hvæð án enda stjært þér stín
Guðdóms ljóma hjartur blóminn
er blid umvesur fjörin þín.
534. Frelsarann góða færdu þá
med Engla lýð um eilífd blíða,
í allri þýði sinni' að sjá.
535. Ad dýrka þinn Guð og Drottinn þar
frí af synd þér elur yndi;
hans við tróninn hátignar.
536. Dsegjanlegt er öllum hér
yndisstand þad ævarand,
sem börnum Guðs þar búid er.
537. Já meir öllum þrapti' imindunar
og þekkttri gleði gjæðin téðu
Guðs útbreidir dýrðin þar.
538. Heðir þú gott í heimi stríð
yndæl þad um aldaradur
endurgéldur sælu tíð.

539. Já sérhvad er nidursáir hér
von til átt' og vita máttu :
í eilífðinni' að upp þú flér.
540. A allsherjar þingi æðstu þar
hvar allt það gjörðir augljóst verður,
áminnst laun fá dygðirnar.
541. En sárustu eynd og sálarraun
á annan veg þeir ógudlegu
sín réttvísu líta laun.
542. Guds þeir ed hefdu gjæðstu mót
af illsku rót án yfirbótar
ótal framid verkin ljót.
543. Hverjir og árin æfinnar
einkis vildu meta' hans mildi
medan náðar tíminn var.
544. O Gud! hve fegnir þessir þá
þiggja mundu eyndum undir,
eitt þitt lífnar svar að fá.
545. En þá er ei tíð að sjá að sér
tíð að yðrast tíð að biðja
er tíð sú kóida hjartad flér.
546. O þvi um seinann allt er það ;
von þar engin frelsis- fengin
finna mun þá nokkurn stad.
547. O! eg skjálfandi ordum fer
það um efni. og þaunkum stefni
þann á veg sem lífnin er.

548. Og grátbæni þig, minn Guð! á ný:
ad barna þinna, og bæna minna
minnast viljir mistun í.
549. Þú veitst' á þig er vonin mín,
og vonar þvak það veift meðtaka
við mun fæðurgjæðfkan þínu.
550. Og hværnig vænta' eg annars fann
en góðs af þér, algóða Þæran!
gjæðfku fanna uppsprettan!
551. Á finum Guði topa trú
og vona ei meiga' hans ástar eiga,
æ, hugmind! hve ógnar þú?
552. Meir gjæti effært ró upprætt,
neyðin fát þá næði' ei tærum
neyð, fém enginn fengi bætt.
-
553. Þér ad framan eg hef þá fagt
þér mægt, hvað er þig fær flæðað
þar og ráð við ymfu lagt.
554. Eins hvað til fannra heilla þér
fyrir og fíðar fannst mér hlýða
eg þig hvætti ad æfa hér.
555. Og Guð veit eg hef þar hug á lagt
æptir megni ytrost, þegnu,
og allt er víðsi fatt, þér fagt.

556. Þó er hér margt það mæta fann
lífs á vegi eg sem eigi
rædt um hef, né ráð til fann.
557. Bid eg hvað ord mín breslur á
gagn sem vinnur gjæfu þinni
að Guðs þér bæti mildin há.
558. Vona' eg tilgáing og vilja minn
hér hvört sinn þú hreinan finnur
og huga til þín meinslín.
559. Og þó í veikleika það framtíð
á alla vegi metast meg,
margt í naudum notast ráð.
560. Mín að vettugi þessi þvi
ráð ei virð né rædu stírdag;
heldur, geim þér huga í.
561. Eg vona til Guðs að vernd hans þér
albrei gleimi' í hættum heimi
medan ráð mín ræktir hér.
562. Og hagnýttir þú hvar henta sferð
hvört eitt ráðid, heims, á láði
hindrar minna þína ferð.
563. Eins mun það braut á ymsan hátt
frá villuleid til láns þér greida
lífs ef dvöl ei þrýtur brádt.
564. Og er þá að heldur engu spíllt,
þvi ef á tíðum barndóms blíðum
burt þú fallest, ferdu ei villt.

565. Minni því farartálma eg 'tel
 skada valda ef skamt er haldid,
 en Guðs það allt eg gjæðfu fel.
566. Og tal mitt um sinn þá hefti hér
 en við það bæta vilði ef, gæti,
 freyndist líf og máttur mér.
567. En ekki' er, samt víst það audnið mér
 eða eg gæti innrætt betur
 áður telud oð mín þér.
568. Kannstú þér bráðt eg kallist frá
 og samferð hér okkar verði
 fyrir en varir enda á.
569. Bid eg hér enn og óska því
 að vit og þref nær þróast telur
 þér innrættu þánka í.
570. Það hverju sinni á hverjum stad,
 lífs um braut í láni og þrautum
 stundir Guð þinn eiga að.
571. Því höfund atíði helst það er
 hins fromansögða' er fyrir þig lagð' eg,
 og fremst af öllu munu þér.
572. Og esunarlausí í allan stad
 að sálartjóni þínu þjónar,
 ástundir þú ekki það.
573. Strefað sé því eg af mér,
 að hvar þú fer og hvað þú gjörir
 hafir Guð fyrir augum þér.

574. Þig svo blefsaða barnið mitt!
 hér eg fœð með hrærbu gæði
 og horfi framm á lánid þitt.
575. Breytir þú einð og ádur þér
 á marga grein, af hjarta hreinu,
 sagt hef bæði, og segi hér.
576. Drottins almáttug hlýðar hönd
 æ þig leidi, og gáng þinn greiði,
 mýki og hindri meinin vönd.
577. Alls góðs er biðja ytrafst kann
 um æfitíð og eilífd blíða
 þér af hjarta eg óska' og ann.
578. Og frammar þó inni' ei orð við þig
 hugur minn að hørju sinni
 af hamingju þinni gleður sig.
579. Síðar vona' eg á sælustað
 í eilífdinni fáum sinnast,
 fyrir Jesú dreira bad.
580. O! þá er stríðid afstaðid
 og eyddur fofdi, en eilíf tíðin
 fadmin blíða breiðir víð.
581. O von! þú dýra yndisling!
 æ hve sæt þín svölun ætíð
 sælu' yndælis víð hugmind.
582. Þú bendir mér að horfa heim,
 og raunum gleima hér í heimi
 hug svo bindi gjæðum þeim.

583. Og hjartkjæri Gud! sem hennar til
 rótin hreina ert sú eina,
 og einn besti þekkir hvað eg vil.
584. Æ! hvornig megnar máttarrir,
 tunga mín þér tjá og sýna
 þótt sem hjartad þér til býr?
585. Hverju þó ekki heldur frá
 samsvorandi og verdugt vandad
 vinnst mér þakkar offur tjá.
586. Föður ástríki fyrir þitt
 er gjöf þá mætu gleðja lætur
 géðid hrellda þannig mitt.
587. En sama og gíörvaðt það sannad fær
 þín er mildi í mæli gylðum
 mér áudsynir, Drottinn kjær!
588. Trú mín skal jafnan því á þér
 vera byggð og von óbrygdul
 meðan tími og eilífo er.
-
589. Bid eg nú leysid börnin góð!
 að samu óð af sinni móðu
 þíkar nefni eg Leidar-ljóð.
590. Börnin hjartkjæru! þíkur eg
 sama og einu öllum greini
 því allra kys eg heilla veg.
591. Og Drottinn minn veiti af þýrti náð

- ad fleiri hér úr bítum beri
blesðan hans, við gófin ráð.
592. Þeirra sem betur þekkja leið
og léð því géta leiðsögn betri
lund sig votti hjálpar greið.
593. En Guð minn sá þekkir gjör og sjer
allt hvað mætir öllum bæti
ráð og hjálp þá raun að ber.
594. Beri hann allra lífs á leið
ljósið best þeir leingst á festa
sjónir, framm í sælan deyð.
595. Alla hér téðan óð er sjá
nýta, læra, eða lag í færa
leidi Drottins náðin h í.
596. Og gófi ofó öllum gjæ'u þá,
hér að géta frídum ferad
ferli dygða jafnan á.
597. Begur þá greiður verður ofó
að æfi leidar loknu skeidi
lífsins þreida fadma hnófs.
598. Og þá fáum víst allir vér
samfagnandi í sælu standi
lofad Guð sem leiddi ofó hér.
-

Stafrofs = Bísur.

- A.** Allra mest er unon sú
allrar gleði' í heimi
á þér festa ást og trú
allra besta minn Jesú!
- B.** Bestan vinar vinstap þinn
veröld í eg reyni
sem ei er kyn þig æðri finn
öllum hinum, Jesú minn!
- C.** Christur gíf mér hjærleik þinn
féppast þvi að stunda
þar með ef náð þína vinn
þá allt hef eg, Jesú minn!
- D.** Dýrmætasta sérhvört sinn
svölun vissán gífur
ef mótkast eg ama finn,
að ert trúfastur Jesú minn!
- E.** Endalaust þin aðstodin
eblir heillir mínar;
ef eg traustid þreyti' á þinn
þróttinn hrausta, Jesú minn!
- F.** Fríðann bídur Födurinn
frelsi og náð mér gésa,

og býður friðar-fadminn þinn
fús á gríðin, Jesú minn!

G. Guddóms friða geislan þinn
gjæðstu' í þidum hótum;
á allar síður svoa eg finn
son Guðs blíði, Jesú minn!

H. Hjá mér tíðum hér þó finn
hvað eg bljugur játa
að bygða friðan feril þinn
feta' óvída, Jesú minn!

J. Tístu hátt mig ángra finn
upp því renni eg huga
til þín bráðt með tár á kinn
tak hér þátt í, Jesú minn!

K. Krapta ljá mér svo ei finn
syndin vilja fá
mig að þjá, hvað þraut eg finn
þúnga' og háa, Jesú minn!

L. Legg mér, blíði Lausnarinn!
líð af mistun þinni
þá við stríðid þreittur finn
þróast víðann, Jesú minn!

M. Megn ef dvín svo villtur vinn

veg fræð þínum snúa
og ljúf mér týnist leidsögnin
líkn þín skini, Jesú minn!

N. Náðar þinnar nálægðin
nærir sinnid gleði
fóðinn linnir, fríð því finn
fús tilkynnir, Jesú minn!

O. O! hvílska' eg unan finn
óviðjafnanlega
að frávísur ekkert finn
elsturiskur, Jesú minn!

P. Pétur áður þjóninn þinn
þegar fallinn reistir
þín fékk náðar návistin
úr neyð hans ráðid, Jesú minn!

Q. Quælin bráða þótt að þinn
þá sármaðdi huga
þans að ráði harmþrúnginn
helst þú gádir, Jesú minn!

R. Raun þín, leysti' hann raunvasinn
raun mun verða' á lífa:
heims þá freisla hátt eg finn,
að hjálpráð veitstu, Jesú minn!

- S. Soo eg eigi uppgéfinn
 útaf flatur liggi;
 heldur megi hróður þinn,
 af hjarta segja, Jesú minn!
- T. Tungu minni máttur þinn
 meðan fjör til géfur
 lýst þói sinn og ljúft það vinn
 lof þér inna, Jesú minn!
- U. Upp þá hjartans alúðin
 eg soo verdugt fái
 ljóma hjartann lofðýr þinn
 látid flarta, Jesú minn!
- V. Von í hjarta feiginn sinn
 að fái síðar skoda
 himins hjarta bústod þinn
 blóma og flartid, Jesú minn!
- Y. Undisleg hvar eilífðin
 unun sæla þróar,
 ef hér veg og vilja þinn
 vinn ótregur, Jesú minn!
- Z. Zebaoth hár! fyrir soninn þinn
 sæl þau veit mér gjæði

tímans ár nær farin sinn;
og fyrir sár þín, Jesú minn!

P. Þá að grunni er þraut unnin
þann við brunninn gjæða
þig hvar runnin fyrst upp sinn
fegri sunnu, Jesú minn!

Æ. **W!** þau blíðu umflíptin'
ó! þær tíðir gleði
er himins fríða hnöf þig finn
himna þrýðin, Jesú minn!

O. Öllum sóma umvafin
á þeim fegini degi
fögurum hljómi heidur þinn
hátt sæ rómad, Jesú minn!

Já! bæn heyr mína af blíðri náð
blesaði Jesú góði!
lát mér flína' í lengd og bráð
lífsemd þína' og hjálparráð.

Svo að stríða í heimi hér
að heilla tíð eg víði
og þar síðar audnist mér
eilíf blíðu víst hjá þér.

Nokkrar Æsópískar Dæmisögur,

tefnar úr

Prófessors K. K a s t e

Lestrar = Rveri,

Raupmannahöfn, 1830.

Med lag sem Dódsbiagur.

1. Um Ganann, sem fann gimsteininn.

Ganinn rótar haugi í,
 og hittir perlu í sorpi því:
 „byggkorn, segir hann, beitra' er mér
 „en birtan sú, sem stendur af þér.“
 Heimskum lukkan hnöskid opt
 í hendur ber.

2. Um Gundinn og Fjötstikkid.

Gundurinn fráð í fjöpti ber,
 kominn að á sinn flugga sér;
 þann hyggst ræna, og þrifa á lopt, —
 þaut burt fjöt, er gleantí hann hvöpt.
 Þá hugurinn mikid, höndin lítid
 hefir opt.

3. Um Asnann og Svelpinn.

Súsbóndinn við hvelp sér lél,
 honum flappar, og líður brek;

það sér afni, og í hans kne
 uppstökkur, en — flæst með tré.
 Eigi er virt fyrir öllum einn,
 þó eitt verk sé.

4. Kráfan með lánsfjodrum.

Af fuglum ödrum kráfan læn,
 í fyrtil sinn hlaut fidur með bænn;
 en þegar dramblát sómði sér,
 sína burttók fjodur hver.
 „Balt er lánsf“, kráfan kvad.
 þú fólða ber“.

5. Um Apinn og Refinn.

Ref' bad apinn, aptan ber,
 einn lid gæfa af rósu sér.
 „Þó yrði' eg að flytja' hana færleik á,
 forid tær, þú skoldir ei fá!“
 Agjarn vill við aumíngjann
 af aungvu sjá.

6. Um Ljónid og Refinn.

Sjúku ljóni tóa tær,
 sem tengja vildi' hana inn að sér:
 „Eg hrædist spor, þau horfa inn,
 en hédan eingin liggja finn.“
 Margt er að varast, vertu gætinn,
 vinur minn!

7. Um Trænuna og Ulfinn.

Træna' um kaup sitt taladi ein,
sem togadi' út tvoerkum ulfsins bein.
„Bjóstu, sagdi' hann, betra við?
„Beit eg ei af þér höfundid!“
Sjálparmann að hata tel eg
hrekka sid.

8. Um Læknirinn og Þann dauda.

Læknirinn í lífsör manns
lýsir því fyrir vinum hans:
„við vín ef hefði ei lagt sitt lag,
líf að mundi hann enn í dag.“
Dövinnum koma eptirráðin
ílla' í hag.

9. Um Sústreyu og Gríðkonur.

Súsmóðir, nær haninn gól,
hrökkti upp þernur fyrir sól;
þær drápu hann, en hér eptir
hálfu fyrir hún vekja fer.
Marga fer stundum ödrufis,
enn ætlað er.

10. Um Magann og Limina.

Limirnir segja: „letjumst vér,
látur magi! að þjóna þér.“
Þegar neita þórfum hans,
þórrudu burdir lífamans.

Þjálfhykkid andnuleysi
 öllir manns.

11. Um Apynjurnar.

Apynjurnar dansa dætt,
 búðaðar upp með silkid smætt:
 þær neita skarti, og synja seim,
 nær sýnd voru fægur epli þeim.
 Þó náttúran sé lomin með lufk,
 hún leitar heim.

12. Um Vaxid.

Vígulsteinsins hátt upphaf
 og hörku, feingna eldi af,
 öfundar vox, og fer á flakk
 fram að glóð, og rann sem lafk.
 Viltu að sníða vexti eftir
 vænan stakk.

13. Sér sjálfum næstur.

Sætan átti sjúkan mann,
 sér laus dauda, ef lifdi hann.
 Þegar hel sér þreyngdi inn;
 „þarna“ er, segir hún, madurinn.“
 Hvort finnst næstur sjálfum sér,
 nær sorg er stinn.

14. Um Músina og Grafninn.

„Kjæra músla! frummi tær,
 troppadu snoru af fæti mér.“

Þiðsemd músin lét í té,
 lofnadur henni flátrade.
 Aldrei gott er oflaunad, nema
 íllu fé.

15. Um Refinn og Krókódílinn.

Rappskraf hófdu um kynþátt sinn
 Krókódill og refurinn
 „Ei þarf ordin, tóa tér,
 teiknain gjörvöll skinnid ber.“
 Af munni laungum merkjaft kann,
 hvör madur er.

16. Um Eifina og fleigana.

Greinir trjáanna garpurinn hjó,
 og gilda fleiga sér tilbjó;
 stundi eik, er átti fól
 af eigin fviðum reyna fól.
 Sárt er að líða af sér nákomnum
 sorg og ból.

17. Um Mýsna og Köttinn.

Mýs samtóku söddan ráð,
 að sauma bjöllu' á köttinn með þráð;
 þá hvör abra um þetta bad,
 þordi engin kysu að.
 Hægra er að léana heilræðib,
 eun halda það.

18. Um Grafinn og Úlfinn.

Þrosn af úlfi heimtíð frás,
því honum ætíð fylgdi á ráð;
áztu bráð, en ei gaffst mér,
úlfur talar, þá svo við ber.
Gjættu að af hverju gæði
gjört fé þér.

19. Um Gæfir og Trönur.

Gæfir og trönur eru með á,
eingin veidimanninn sá;
þúngar gæfir fángast frí,
flugur margar trönur um bý.
Vétt er þeim, sem laus flakkar,
það lærdu' af því.

20. Um Gamminn og Fuglana.

Gammurinn fuglum gjörði í høg
géstabod á fæðingardag:
ólvada þar alla hann
óvart drap í læstum rann.
Í vellostíngum vóði' er nær,
enn varir mann.

21. Um Gæmna, sem átti gulleggid.

Húskarl átti hænu þá,
sem hvorn dag fagurt gullegg á;
krufði, og ætlar innra þar
fé undra gull, en fann ei þar.

Æðnin spillir feingnum blut,
sem fyrir var.

22. Um fjöllin jóðsjúka.
Furdabi sig firda drótt,
fjöllin tóku léttafótt:
felmtar lifa fólkið þreytt
fæddist — mífargreyid eitt.
Ghýst opt smátt af høggi þvi
sem hátt er reidt.

23. Um Þodduna.
Þabban upp sér allri skaut,
ætladi' að verða stór sem naut.
„Þó þú springir, módir! með,
mælti son, það gétur ei skóð.“
Heimstra manna hátt úr máta
hugfar géd.

24. Þrætan um asnann.
Asnann fundu ýtar toeir
eignað vildu' hann bádir þeir;
en sem þrátta' um þenna plóg,
þrammadi' asni út á skóg.
Mífasta funna fjörgripir
fyrir líf og róg.

25. Um Krabbann.
Krabbinn segir son sinn við:
„Ísfelt geingur þú út á hlið.“

„Ef þín spor væri' áfram sett,
ansar hinn, þá gengi eg rétt.“
Hvort adra síðar, sjálfur væli
sína stétt.

26. Um Karlinn og Daudann.

Karl ormcæddur byrði her,
og bad grátandi danda sér;
kom þar dandi, en karl vidbrá,
og leyrði' uppá sig bagga þá.
Dýrt er líf, og fagurt fjör,
nær farast á.

27. Um Mýsna og Kettinn.

Ketturinn vært í fyrðum lá,
komu mýslur þetta að sjá;
ein fer að kyssa lífu í stöð,
lokkub var hún strax í spöð.
Dpt er slagð í sögru skinni,
fordöstu það.

